

Jove professor nouvingut busca pis a la Cerdanya

Comença el curs escolar i la delegació del Govern al Pirineu visita la Cerdanya. El delegat mateix i el director general d'Educació assisteixen a l'inici de les classes acompanyats de l'alcalde amfitrió, la direcció del centre visitat, mestres i altres autoritats comarcals. En la conversa distesa el debat baixa de les consignes polítiques ideals a l'arena de la realitat. Els representants de la professió docent i de les administracions locals exposen la situació crua que pateixen els mestres a la Cerdanya. Una realitat que els alts càrrecs coneixen molt bé. El departament nomena joves docents i els destina a Puigcerdà, Bellver o qualsevol altra de les escoles de la vall. Amb la maleta plena d'il·lusions, els professors arriben a la comarca amb ganes de treballar i deixar fluir la seva estada al Pirineu. Un nou planteig de vida se'ls obre al davant. La

il·lusió es comença a tòrcer quan comencen a parlar amb els companys de claustre. Apamades les qüestions acadèmiques, cal concretar la instal·lació a la nova terra. I aquí venen els problemes. En aquest primer dia de classe, els mestres i regidors municipals exposen aquests problemes als alts càrrecs del Govern durant la conversa. No tenen on viure. Visiten immobiliàries, parlen amb col·legues, busquen als anuncis dels mitjans. Podrien llogar un pis petit i vell per 800 euros. Cal buscar alternatives. La recerca s'estén a l'Alt Berguedà. Bagà o Guardiola tenen lloguers més econòmics. Però a quin arrelament pot aspirar un professor que arriba a la Cerdanya per estar-s'hi unes hores i anar a dormir al Berguedà, es pregunten els docents. Una altra solució: compartir pis. Pagar 400 euros amb algun company i renunciar al reagrupament familiar.

Allargar, doncs, la vida d'estudiant. El delegat del Govern i el director general d'Educació coneixen bé la problemàtica. L'habitatge és ja un producte per a l'especulació de les elits i els empresaris inversors. En aquest mercat immobiliari no hi ha lloc per al somiador que vol iniciar una vida al Pirineu. Els alts càrrecs són conscients que cal posar-hi remei. No és el seu negociat, però tampoc se'n renten les mans. Ho han d'abordar amb la resta de departaments. Cal una solució global. Ho admeten. Dies després la consellera d'Agricultura també visita el Pirineu. El seu discurs va en el mateix sentit. Cal garantir que els joves agricultors hi puguin viure. I mentre sona el discurs, mestres i ramaders es van preguntant fins quan els alts càrrecs del Govern es quedaran en les paraules veient la construcció fent de la Cerdanya un negoci per les elits.